

Nagyböjti lelkigyakorlat 3.

*Íme a Szent Keresztfa! - A mai elmélkedésünk élére ezeket a szavakat tegyük.
A nagyböjti lelkigyakorlatunkban azt a célt tűztük magunk elé,
hogy odamegyünk Krisztus keresztjéhez, hogy megértjük Krisztus keresztjének titkát.
Azért állunk meg a Kereszt előtt, azért emeljük föl tekintetünket
Krisztus keresztjére, hogy belenézzünk a Kereszt mélységébe,
hogy szemléljük Krisztus titkát és megértsük.
Megértsük úgy, hogy ne csupán külső jel legyen a kereszt a számunkra,
ne csupán úgy legyen előttünk Krisztus keresztje most,
ahogy azt általában megszoktuk, ahogy ott van a kereszt az utak mentén,
látjuk és tiszteletünket is kifejezzük iránta, aztán megyünk tovább.*

Ne csupán úgy legyen most a keresztt előttünk,
ahogy ott van a keresztt lakásunk falán, sokszor nézünk rá,
aztán végezzük tovább a mindennapi munkát.
Most úgy szeretnénk odalépni Krisztus kereszttjéhez, hogy Krisztus kereszttjében bent legyünk,
hogy belépünk abba a végtelen Titokba, és elmerülünk benne, amely titok Krisztus kereszttje.
Ma szeretnénk úgy megállni Krisztus kereszttje előtt, hogy nem megyünk tovább.
Ma azt szeretnénk, ha Krisztus kereszttje úgy beleégne a lelkünkbe,
hogy bárhova megyünk, visszük azt magunkkal, hogy bármit teszünk, Krisztus kereszttjében tesszük.
Ma úgy szeretnénk Krisztus kereszttjéhez járulni,
hogy belépünk azon az ajtón, amely megnyílik előttünk, a Kereszt ajtaján,
és csak megyünk, csak megyünk, megyünk a Mélybe bele, a végtelen Keresztbe.
Menni, csak menni, egészen a végtelenségig, csak állni a Kereszt előtt,
belegyökerezni.
Ha úgy szeretnénk Krisztus kereszttjét megérteni, hogy eggyé váljunk vele,
s hogy ezt megérthessük, hogy így elérkezhessünk Krisztus kereszttjéhez,
láttuk azt, hogy a kereszttet Istene kívül megérteni nem lehet,
hogy a Keresztbe ha be akarunk lépni, és benne akarunk lenni,
ha benne akarunk maradni a Keresztben,
benne lakni, benne élni minden nap, és benne tenni minden tettünket,
akkor bizony azt kell tennünk először, hogy belépünk Istembe,
mert a Kereszt az Isten Mélye, az Isten titokzatos, mélységes Mélye,
a Kereszt az a Szeretet, az a végtelen, az az örök, az a megmagyarázhatatlan Szeretet,
aki az Isten.
Ha a Kereszttet meg akarjuk érteni, Istent kell megértenünk,
mert Isten vezet el bennünket a Keresztbe, mert a Kereszt ott van az Istenben.
Az Ő mélységes Mélye ez, a Kereszt maga a Szeretet.
Ezért tettük azt, hogy Istentre emeltük tekintetünket, az Ő mély titkára, a Szeretetre.
A Szeretet előtt álltunk meg, és a Szeretet titkát szemléltük, hogy megérthessük, és megértettük azt, hogy a Szeretethez csak a remény útján juthatunk közelebb,
mert a Szeretetet nem lehet megérdemelni, a Szeretetet nem lehet követelni,
a Szeretetet csak remélni lehet, csak bízni abban, hogy jó az Isten.
Isten jóságához csak a mi kolduló, könyörgő kezünk visz közelebb bennünket.
Az a kolduló, az a könyörgő kéz, amelyik remélve tudja, hogy Ő a kérőnek jót ad.
Aki kenyeret kér Tőle, annak nem ad követ, és aki zörget, annak kinyitja az ajtót.
Isten jóságában, a Szeretet Isteneben remélnünk kell,
remélnünk erősen és állhatatosan, és bízni benne.
És a remény, ha oda vezetett bennünket az Isten közelébe,
ha már érezzük a Szeretet illatát, akkor a következő,
amit meg kell tennünk a Szeretet színe előtt, hogy szeressük a Szeretetet,
mert a Szeretet semmi más nem kíván tőlünk.
Isten, a végtelen Szeretet csak ezt az egyet kéri, hogy szeressük Őt.
A Szeretet nem ért meg semmilyen más nyelvet csak a szeretetet.

Semmit sem adhatunk Istennek viszonzásul, amit Ő adott nekünk a szeretetért,
de odatehetjük a végtelen Szeretet lángoló tüzébe önmagunk egész szívét,
a Szeretetnek a kezébe tehetjük le a mi morzsányi, kevés, cseppnyi szeretetünket,
és ez kedves az Istennek.

Mert a szeretet kedves a Szeretetnek, és akkor Ő úgy ölel át bennünket,
ahogyan átölelte az atya a hazaérkezettet, aki tudta, hogy nem méltó, nem méltó az
atyához,

de úgy borult le a lába előtt, hogy remélte: az atya atya maradt mindörökre.

Úgy borult le az atya lába előtt, hogy könnyeivel öntözte, hogy szerette és átölelte.

És ezért az atya fölemelte őt és felöltöztette a hímezett ruhába,

és gyűrűt húzott az ujjára, és karon fogta őt, és bevezette a lakomára.

Amikor odaérkezünk mi a Szeretet színe elé a végtelen Istenhez,

amikor kinyújtottuk kezünket feléje remélve,

amikor leborultunk a lába előtt könyörögve, és Ő magához ölelt bennünket,

akkor csak egyetlen egyet tehet az ember, hogy átöleli az őt ölelő Szeretetet, hogy
szereti Őt.

S aki szereti Istent, aki úgy szereti Istent, hogy mindent odaadott érte,

az meg is ismeri, az hinni fog benne azzal a hittel, amelyik hit szem lesz,

nem a mi szemünkkel, az olyat ismer meg, amit emberi szív fel nem foghatott,

az megismeri, az látja színről színre, szüntelen szemlélni fogja a gyönyörű szép
Szeretetet,

az Istent látja mindig, csak áll előtte és ámul, csak csodálkozik, és ez az örök élet.

Látni Istent, megismerni Őt, állni az Ő színe előtt, mint kicsinyek,

beléfeledkezve a végtelen Csodába, az Istenbe, a Szeretetbe.

Istenhez kell menni úgy, hogy belépni Isten mély titkába annak,

aki a Kereszthez szeretne közelebb lépni.

Istenhez menni a reménynek, a szeretetnek és a hitnek a lépteivel.

És ha már elérkeztünk az Isten Mélyére, ha ott állunk a Szeretet színe előtt, ha látjuk
Őt,

akkor látjuk a Keresztet, hiszen ez a Kereszt.

A Kereszt az Isten Mélye maga, a Kereszt a végtelen Szeretet.

Ő jelent meg, Ő van itt. Ott vagyunk már a Kereszt titkának színe előtt.

És akkor a második elmélkedésünkben ott állván a Kereszt előtt láttuk azt,
hogy a Kereszt út, igazság és élet. Be kell járnunk a Keresztet.

Nem elég csak állni tétlen, hanem tenni kell és menni,

és fáradhatatlannak lenni, mert űz bennünket a Kereszt, sürget a Szeretet.

Fel kell vennünk minden nap magunkra - a Szeretet terhét kell felvenni, ezt az édes
igát,

és vinni, vinni úgy, ahogyan viszik a kévéket az aratók hazafelé.

Mert út a kereszt, a mindennapok útja, és ez az út a végtelenbe vezet,

egy végtelen Örömbé, egy Ünnepebe, ahol énekelnek.

Igen, az aratók énekelnek, akik vitték a kévéket. És énekelnek a kévék, akik
összegyűjtettek,

énekelnek a Szeretet Házában, szüntelen dicsérik és áldják a Szeretetet.

A Kereszt olyan, mint a mennyből alászállott Város, a mennyei Jeruzsálem.
S aki belépett a Város kapuján, az előtt egy széles, egyenes út tárul fel.
S e széles, egyenes úton megszámlálhatatlan sokaság halad, élükön a Báránnyal.
Mind hófehérbe öltözöttek, mert mind megmosták ruhájukat a Bárány vérében.
A Szeretben mosták meg, a Szeret a Ruhájuk, a Szeret az Igájuk, az édes teher.
És a kezükben vitt pálmaágak a Szeret mind,
a Szeret a dicsekvésük és az örvendezésük, és az ajkukon zengő Ének.
Menni Krisztus nyomában, aki lám viszi, viszi előttük a keresztet, a Szeret édes terhét.
És vinni, vinni Ővele a mindennapjainkat, mind az Atya áldott ajándéka.
Út a kereszt, széles, egyenes út, és ez az út az irgalom Trónjához vezet.
Szabad odajutásunk van a Trónhoz, bátran, félelem nélküli szívvel,
mert szeretettel megyünk az Isten elébe. Nem rettenünk meg, mi a porszem,
hanem önfeledten, ahogy a gyermek az anyja öléhez siet, úgy megyünk a Szeret Istenéhez,
hiszen a Szeretbe öltöztetett bele bennünket Krisztus keresztje.
S ha ott állunk, már beléptünk az Isten Lakába, a Szent Helyre,
ha ott állunk a Trón előtt, az Isten ragyogása tölt el bennünket, és ez a Fény az Igazság.
Az Istenből áradó jóság, ez az igazság, és ez a szentség, ez a dicsőség.
Ez a Fény beborít bennünket és átjár. Isten igazzá tesz bennünket. Ő az egyetlen Igaz.
Isten szentté tesz bennünket, Ő a Szent önmagát árasztja reánk, Isten megdicsőíti a Hozzá érkezőket.
Az Ő dicsősége a halhatatlan, a romolhatatlan, az örökkévalóság, betölt és körülvesz bennünket.
A Kereszt az Isten Igazsága, a ragyogó Szentség.
És ha már itt álltunk, ha ott vagyunk a Trónnál,
ha a Fény ragyog ránk, az Istenből áradó szentség igazsága,
akkor élünk, mert ez az Élet, az Élet az Isten, és Istenben részesedtünk, hiszen Ő áradt ki reánk.
A Kereszt olyan, mint Forrás, amely a Trónból fakad, és e Forrás hatalmas, széles Folyam lett,
és megöntözi a kiszáradt tájakat, az ember lelkét öntözött kertté teszi,
és Benne, a Kegyelem áradásában az élet fái állanak. Mi magunk vagyunk az élet üde zöld fái,
a lombjuk nem hervad el sohasem, és gyümölcsöt teremnek az év tizenkét hónapjában.
Mi vagyunk az élet fái, hiszen az Istenben élünk, a Kegyelemben,
és belőle tesszük minden cselekedetünket, örök életet élünk.
Minden jóság megmarad, nem múlik el egyetlen pillanat sem,
amit a kegyelemmel tett meg az ember, az mind örökkévaló.
Minden jótett, minden morzsa, minden fohász, és minden szenvedés,
mind gyöngyszemek ezek, drágakövek,
és mindezek ékesítik a Szentélyt, a nem kézzel épített Templomot.
Isten ez, a végtelen Szent, benne ragyog az életünk, az életünk, amely örök élet.

Íme, a Kereszthez mentünk. Íme, megértettük Isten titkát,
és Isten titka megértette velünk a Keresztet.

Íme a Szent Keresztfa.

S ha itt vagyunk már, ha már most belemerültünk Krisztus keresztjébe,
és tudjuk, nem megyünk tovább, mit tegyünk még, mit tegyünk a mai estén, miről
elmélkedjünk?

Igen, valami még hátra van.

Már csak egyetlenegy, csak egyetlenegy apró kis mozdulat van hátra,
amikor ott vagyunk a Szent Keresztfa, mint lángoló Szeretet Tűzbokra előtt,
már nem is csak előtte vagyunk, hanem benne,
már éget bennünket a Szeretet Tüze, a Szent Keresztfa,
akkor egyetlenegy, amit még meg kell tegyen az ember: imádni Őt.
Térdet kell hajtani, le kell borulni e Szent Titok előtt, és így maradni,
fel nem kelni többet, hanem imádni mindörökre.

Hiszen örök szeretettel szeretett bennünket az Isten.

Hiszen az Isten szeretett bennünket a Keresztben, hiszen örökkévaló a Kereszt titka.

Az Örök Kereszthez léptünk oda,

boruljunk le tehát és imádjuk a Keresztet, öleljük át és ne engedjük el soha.

Egy örökkévalóság ez, egy valóban örök liturgia: imádni Őt.

Imádunk Téged Krisztus, ó élő Kereszt, ó Örök Szeretet, aki megváltottál bennünket.

Térdet hajtanak neked az egek, a földek és az alvilág, a mindenek.

Térdet hajt neked a megszámlálhatatlan sokaság mind,

akik ott állnak a Te színedben a Trónnál, akiket Te vezettél, Bárány,

akiket Te tanítottál és erőt adtál nekik, akiket Te mostál meg keresztben kiontott drága
véredben,

akikre hófehér ruhát adtál, rájuk adtad a Szeretet köntösét, önmagad ékét,

akiket önmagadhoz vezettél el és ott állnak a Te Trónod előtt,

most látnak Téged, Téged Bárány, akit megöltek értünk,

ott állsz a Trónon, a kereszt a Te Trónusod, és íme élsz,

íme Te vagy az Örök Szeretet, Te vagy az Örök Élet, és a mindenek Üdvössége vagy.

Tebenned reméltünk, Téged szeretünk, Tebenned hiszünk.

S amikor megérettünk, amikor színről színre látunk Téged, amikor megérkeztünk

Hozzád a Lakomára,

akkor csak egyet kell tennünk, hogy átöleljük lábadat, hogy imádjunk Téged, és hogy
magasztaljunk.

Mert magasztaljon Téged minden nyelv és minden ajak szüntelen kiáltsa:

Ó Áldott, ó üdvösség Istene, ó üdvözítő Szeretet Te, ó áldott Bárány!

Szüntelen hanggal kiáltja a végtelen sokaság, örökké, mindörökké zeng a liturgia
éneke,

örök liturgia ez és nem szakad meg sohasem, el nem halkul.

És ebben a liturgiában ott vagy te, ott van minden üdvözült lélek,

ott van a lelked a mai estén és minden pillanatban, és egy véget nem érő, örök,
végtelen Ünneppen.

Ugye nincs különbség? Csak átlépsz, átlépsz az időből az Örökkévalóba,
hiszen az Örökkévaló már eljött hozzád, benne vagy az Égben.
Ezért egyetlen hanggal, a sokaság énekével szüntelen kiáltod,
kiáltja egész szíved és minden mozdulatod,
minden fohász, minden buzgalom a szívedben és minden cselekedet,
minden hang az ajkaidon ezt kiáltja: Áldott Szeretet, áldott üdvözítő Isten, áldott
Bárány a kereszten!
Vajon elegendő volna-e angyalok miriádja, hogy dicsőítsen Téged,
hogyan eleget tegyen a dicséret kötelességének?
Vajon elegendő volna-e megszámlálhatatlan sokaság szüntelen éneke,
hogyan Teneked méltó dicséretet mondjon, Teneked, ó Szent Keresztfa,
Te, aki egyedül vagy méltó, Te, akié minden áldás, akit illet minden dicséret,
vajon elegendő volna-e egek egei és földek minden népe, hogy Téged méltán
magasztaljon?
És ha nem elegendők, mert nem, mert a Végtelent soha utol nem érhetik,
a végtelen Szeretetet, ha nem elegendők,
akkor ebbe az Énekbe nem teszed oda te is a te szívedet,
és az ajkadat, és az életedet, és minden morzsát?
Nem viszed oda azt a keveset, ami te vagy, hogy íme Szent Keresztfa,
íme, ezt a porszemet én is idehoztam neked, ezt az életet,
hogyan ez az élet énekeljen neked, hogyan énekelje a Te dicsőségedet mindörökké?
Nem ezért üdvözülni az ember? Nem ezért megy föl az Égbe?
Nem ez az élet, hogy mindörökké dicsérjünk Téged, Téged, ó végtelen Szeretet titka,
hogyan Téged imádjunk Szent Keresztfa?
De igen.
És ha most már tudjuk, hogyan ezt kell tenni még,
akkor azt is megértjük, hogyan ennek a lelkigyakorlatnak nem itt van a vége,
ezt nem fejeztük be, ezt be nem fejezhetjük ma, csak elkezdődik az ének,
aztán folytatódik holnap és holnapután és minden nap, és egy végtelen öröklétben.
Ez a lelkigyakorlat a Szent Keresztet magasztaló, dicsőítő, imádó ének,
ez az élet minden lépése lett és ez lesz az örök élet.
Mert minden áldás a Tied, mert Téged illet minden dicséret,
ó áldott Szent Kereszt, üdvösség Fája, Szeretet Oltára.
Vajon ki ne szeretne Téged egész szívvel? Vajon ki ne szeretne Téged, ha megértett?
Ha megértett, ki menne tovább Tetőled? Aki látta a Te mélységedet, a Szép
Szeretetet,
aki fölemelte tekintetét reád, ó gyönyörű Tekintet, Te ragyogó Krisztus Arca,
vajon elfelejthetne Téged, aki megértett? Vajon elengedne, aki átölelte a Szent
Keresztet?
Ha megtaláltalak, még inkább kereslek, ha megízleltelek, még inkább éhezlek.
Hogyha Hozzád járulunk, szemünk könnybe lábad.
Úgy csókoljuk... Igen, csak csókoljuk és csókoljuk ó Urunk drága keresztfádat.
Ámen.